

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det er såmænd blot for at udtrykke glæde over, at udenrigsministeren nu er begyndt at forstå, hvad forslaget egentlig går ud på, idet udenrigsministeren helt klart gav til kende, at han gerne ser så meget offentlighed som overhovedet muligt. Jamen det er da dejligt. Så kan jeg ikke se andet, end at regeringspartierne er villige til at gå med i det positive arbejde, der skal gøres for at få dette forslag igennem.

Jeg kan da som et kuriosum fortælle udenrigsministeren, at det er korrekt, at Fremskridtspartiet har holdt åbne gruppemøder i mange år, og at vi nu holder dem lukket, fordi vi også erkender, at man en gang imellem er nødt til at kunne tale sammen, og så går man ud bagefter og er enig. Men det er ikke det, der står i det her forslag. Det, vi først og fremmest gør, er at gå ud og fortælle offentligheden, hvad vi mener, og det er faktisk det, vi har denne talerstol til.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Espersen, at jeg ikke er sikker på, at der er så meget offentlighed omkring EF's arbejde i dag, som der kunne være. Derfor synes jeg også, vi skal bestræbe os på at få så meget offentlighed som muligt.

Jeg har bare gjort opmærksom på, at med det forslag, SF har lagt frem, kommer man til at skade danske interesser. Det skal man også tage hensyn til, når man ser på, hvordan denne megen offentlighed kan gennemføres.

Og så kan jeg ikke dy mig for at sige, at hvis hr. Ole Espersen er så forarget over, at det skulle være kortspilregler eller noget, man sammenligner med kortspilregler, der afgør beslutningsprocesser i EF, så ved jeg ikke, hvad det er for spilleregler, man i øvrigt skulle sammenligne det skuespil med, som foregår i Folketinget i disse timer.

Leif Hermann (SF):

Jeg må indrømme, at udenrigsministerens sidste bemærkning ikke kan få mig til at sige andet, end at mig forekommer det i hvert fald ikke, som om det er kortspil, vi foretager os herinde.

Jeg vil godt opfatte en bemærkning, udenrigsministeren kom med som svar til hr. Ole Es-

persen, som positiv. Når udenrigsministeren siger, at han skam er enig i, at vi skal have så meget offentlighed som overhovedet muligt, så er vi, om jeg så må sige, alle på plads ved udgangspunktet. Og så bliver spørgsmålet, hvorledes vi i Markedsudvalget får forbedret offentligheden omkring EF-anliggender.

Vi er naturligvis, når vi fremlægger et beslutningsforslag, helt indstillet på at gå ind i drøftelser om beslutningsforslagets endelige udformning, når det til sin tid skal vedtages her i salen. Det er helt oplagt, at der i forbindelse med undersøgelsen i Markedsudvalgets underudvalg vil være en lang række spørgsmål, man skal have afklaret. Men der er nogle ting, man ikke behøver at gøre så forfærdelig meget ved, fordi der – som udenrigsministeren nok har opdaget, og det viste han jo ved at citere fra Offentlighedsudvalgets betænkning – altså er en del forarbejde.

Det citat, jeg kom med fra skrivelsen af 2. november 1979 fra Udenrigsministeriets markedsafdeling til Justitsministeriet, står fast. Og det hjælper ikke så meget, at udenrigsministeren nævner, at man i det oprindelige udkast til offentlighedslov, som blev fremsat af justitsministeren i 1984, havde en regel med om, at man kunne undtage dokumenter, der var led i internt præget samarbejde, men dette gik ud. Udenrigsministeren skal lige erindre sig, at bestemmelsen om den generelle undtagelse for EF-dokumenter også fandtes i det udkast. Det kan altså ikke være EF-situationen, der var afgørende for, om man havde bestemmelsen om det internt prægede samarbejde eller ikke, for i det lovforslag, justitsministeren dengang fremlagde, fandtes netop de bestemmelser, SF ønsker udtaget nu.

Udenrigsministeriet henviste dengang til lovudkastets §§ 10 og 11, som ikke handlede om internt præget samarbejde, men om internt arbejds materiale. Det er rigtigt, og lovudkastet, som blev fremlagt i betænkningen, havde ikke de regler med, der gik på de generelle EF-spørgsmål. Det var noget, der kom ind. Det kunne udenrigsministeren have forvisset sig om ved at læse bemærkningerne til vores beslutningsforslag.

Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere, blot sige til hr. Arne Melchior, at jeg gerne ved lejlighed – jeg burde selvfølgelig havde gjort det til debatten her – vil finde den udtalelse, hr.